

in pretila, stopivša na kako skalo, oblakom in često se je zakrohotala...

Srpan je kmalu zaslišal njeno divje petje, in krohotanje, katerega pa ni spoznal. Ménil je, da čuje čarovnico. Priganjala ga je skrivna moč, da je hitel, kolikor so mogle stare noge, da bi prej zasledil zlobno čarovnico, ki se krohotá ljudskemu strahu in mu hoče v zlobnosti svoji uničiti vse upe. Vedno bliže in glasneje so mu udarjali na uho njeni divji glasovi. Hitel je, hitel brez mirú, brez odmora, z namenom, da uniči čarovnico.

Dospè na neki višek, odkoder je videl dôkaj daleč predse. Ustavi se, gleda in posluša. Kmalu ugleda dozdevno čarovnico. Stala je na visokem skalnatem robu, držala v roki košato vejo, ma-

hala ž njo okoli sebe in besnela, da je odmevalo njeno vpitje iz gozda in s skalovja. Strašna jeza obide Srpana.

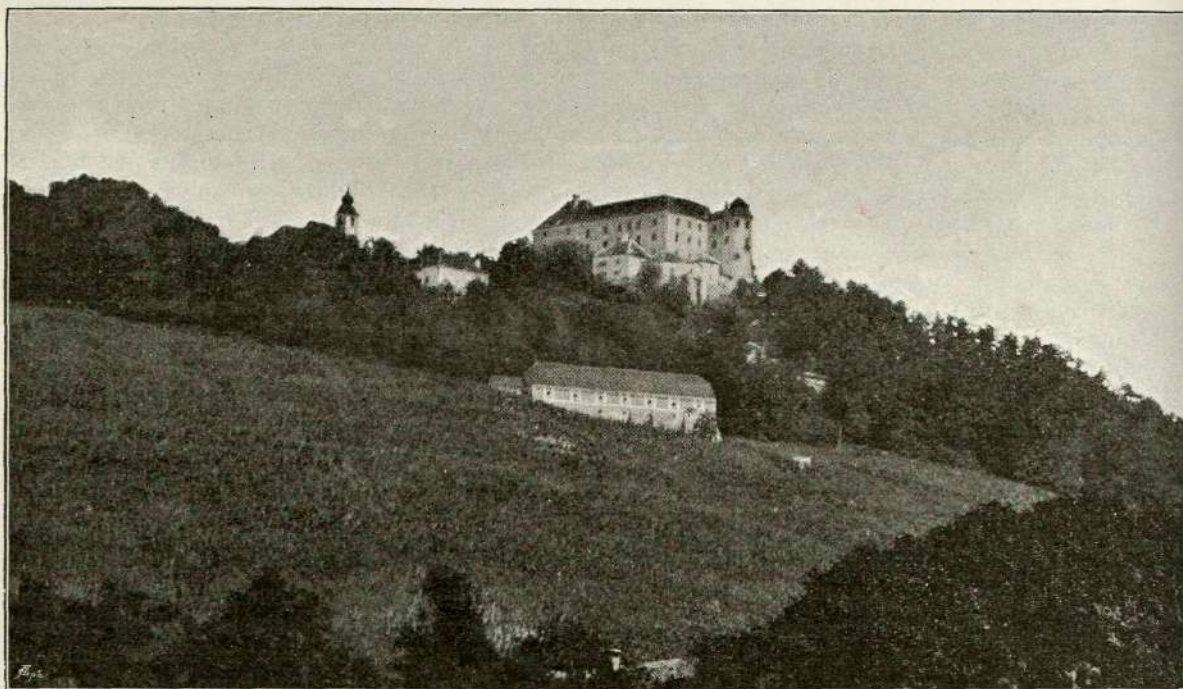
„Danes moraš poginiti!“ vikne goreče in plane proti ženski na skali. Obleka in lasje so ji vihrali v vetru.

Srpan ni spoznal svoje hčere.

Prisope bliže nje, ustavi se in ročno nameri morilno puško na svojo lastno hčer, ki se je krohotala na skali.

„Le rogaj se, saj se ne bodeš nikdar več!“ sikne Srpan, sproži petelina, strel se razlegne, ženska obupno zakriči in telebne raz skalo.

Tišina nastane, celó veter potihne, kakor bi hotel povečati resnost in grozo trenutka.

Vurberg na Štajerskem.

Čudna groza objame sicer drznega Srpana, da si niti pogledati ne upa ustreljene čarovnice, ampak se naglo obrne in plane po gori navzdol, meneč, da ga podé čarovnice.

Ves upehan in zasôpel pridirja v vas.

„Ustrelil sem jo! Ustrelil sem čarovnico!“ vpije po vasi na ves glas.

Ljudje ne verjamó takoj. Ko pa le vpije in pripoveduje in jih priganja iti gledat, gre pet vaščanov ž njim zopet nazaj v goro. Dasi upehan in utrujen, vède jih vendar urno na usodni kraj. Vaščanje so pač dvomili, da bi bil Srpan ustrelil čarovnico.

Dovède jih do skal.

„Tu je! tu mora biti! Raz to skalo se je zvrnila!“ pravi Srpan in pokaže skalo.

Možje stopijo bliže, pogledajo na ono stran skale in ugledajo razbito žensko truplo.

Vsi osupnejo in se prestrašijo. Samo Srpan se zadovoljno nasmeje in pravi:

„Vidite, kaj je nisem? Pa mi še niste hoteli verjeti!“

Možje pristopijo in obrnejo mrtvo truplo, da se je videl obraz. Osupnejo še bolj in obledé.

„Nesrečnež! Ubil si svojo hčer!“ vikne jeden možakov.

„Kaj, moja hči?“ zakriči obupno Srpan, zgane se, pogleda njo in se zgrudi.